

J. E. Bogomil:

Ko bi imela . . . !

Rožančeva Pepica se je učila brati. Veste, kako? Kar se je danes naučila, je pa do jutri pozabila. Le počasi ji je zlezla učenost v glavo.

Njena stara mati so pa znali brati. A čudno: samo takrat, kadar so imeli naočnike na nosu. Brez naočnikov pa niso nikoli brali.

To je videla in gledala Pepica. Kaj čudno se ji je zdelo, kako morejo dati naočniki toliko učenosti. Ko bi jih še ona imela!

Spet se je enkrat Pepica učila. Ivanka jo je poskušala, kako učena je že. Ni bilo sile. Kašljala je Pepica in stokala in se zadevala, da se je med branjem kar krivila.

»Kaj pa to? Saj zmeraj manj znaš!« se je skoro zahudovala Ivanka.

»Ko pa ne morem znati.«

»Zakaj ne?«

»Zato, ker nimam tistega, saj veš, tistega na nosu, kakor stara mati.«

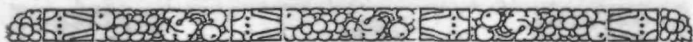
»Misliš, da boš znala, če boš tisto imela?«

»Malo že bom. Saj mati tudi znajo.«

Ivanka je poiskala »tisto«. Pepica je nataknila materine naočnike, gledala skozi in se zadovoljno smehljala, a učenosti ni bilo od njih nič. Še manj ko nič. Niti ene črke ni videla. In po hiši je videla tudi samo toliko, kar je pogledala izpod čela, čez naočnike. Če je pa pogledala skozi steklo, je pa videla samo meglo, čisto samo meglo.

Čudno!

Vi pa že veste, zakaj je bilo tako?

Kakor stara mati . . .

